

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 10.

15. MAI 1934

6. ÅRGANG

Misjonsarbeidet i Kina.

Brev fra br. Bernh. Nilsen, str. Esther Schroeder og str. Inga og Signe.

I vårt siste brev til Norge skrev vi om møtene i Yutse hsiens. Vi nevnte at det snart vilde bli stevne igjen og det har det også vært. Str. Schroeder hadde ordnet det slik, at de hadde stevne i det kinesiske nyttår som begynner 15. februar. Det var særlig med tanke på endel troende fabrikkarbeidere som ikke alltid har anledning til å komme på slike stevner, men som skulde fabrikkene stå stille. Det skulde være nyttårsfest en ukes tid. Vi merket fra møtene begynte, at Guds And arbeidet på de troendes hjerter. De fleste møter ble derfor holdt innen byen. Bare et møte ble holdt i gatekapellet, men også der virket Guds And mektig på hjertene. Ikke mindre enn 13 personer ga til kjenne at de ønsket å tro på Jesus. Vi kan ikke si at de ble frelste den dagen, men de ga et personlig vidnesbyrd om at de ønsket å motta Jesus som sin personlige frelser. Deres navne og adresser blev nedskrevet og de blev opfordret til å komme på møtene å høre Guds ord. «Troen kommer av forkynnelsen og forkynnelsen ved Kristi ord.» Rom. 10, 17.

Som sagt merket vi at Guds And særskilt grep inn blant de troende og de andre møter blev holdt inne i byen. Det gikk slag i slag med to møter hver dag. Man skulde tro de blev trette og utslitt for uken var gått, men Gud ga styrke. En av de eldre kristne, en eldre søster, som var med på møtene, sa til str. Schroeder: «Slike møter kunde man holde på med en hel måned. Det er rent for lite en uke.» Selv var hun så lykkelig og strålende. Hun stod for det meste

med lukkede øine. Ansiktet var furet og rynket av sorg og bekymringer fra den tid hun var syndens slave, men strålte nu av en himmelsk glans. Hun så ikke til noen side, men så inn i Jesu velsignede åsyn og da blir man også selv pen å se på.

Den 6. dag var det dåp. I alt blev 18 stykker døpt, 17 menn og 1 kvinne. Den eldste av dem var 76 år og den yngste bare 9 år. Alle avla de sin bekjennelse om at de var kommet til troen på den herre Jesus og at deres høieste ønske var å følge ham. Gud vel signe og bevare dem alle sammen, så ikke noen savnes, når vi skal samles hjemme hos Herren. I alt holdt vi på med møtene i 9 dage og to møter hver dag. Vidunderlige møter var det. Det er mange år siden jeg var tilstede og uest var en slik stadig utgydelse av Guds And. Da møtene var over var ikke mindre enn 16 personer beseglet med den Hellig And, og mange mere eller mindre under Andens påvirkning. En kvinne blev helbredet og hennes mann vidnet om at Gud hadde gitt ham forsikring om at også han skulde bli helbredet fra den sykdom han bar på. Noen hadde drømme og andre syner. En broder blandt oss så i et syn en engel. Det er jo ikke så merkelig. Vi vet at vi har engle som følger oss, og hjelper oss, men det er allikevel underlig når det åpenbares for vårt naturlige øie. Samme broder ga også forsamlingen en alvorlig påminnelse

om å være rede da Jesus kommer meget snart. Ja, det var underbart og alle priste Gud. Hele forsamlingen kunde stå en hel time om gangen og prise Gud og Lamets blod. Det blev lite av tekster og prekenes for så snart vi begynte å synge eller be, grep Guds And ledningen av det hele. Det gikk ikke som vi vilde, men som Gud vilde. Synes enda å se alle disse strålende ansikter. Hvorfor var de så strålende? Jo, de så like inn i frelserens milde åsyn. De så helten fra Golgata som hadde kjøpt dem med sitt eget blod og nu var budskapet nådd dem. De var fri. Anden gjorde dette levende for dem. Str. Schroeder sender sin beste hilsen til sin kjære mann og sønn i Norge og til alle venner i Jesus Kristus.

Samtidig vil jeg sende min hilsen til alle kjære.

Broderligst
Bernhard Nilsen.

Et utdrag fra misjonær fru Esther Schroeders brev til misjonær str. Christofa Brundtland.

Yitzehsien, Shansi.
Februar 27, 1934.

Kjære søster Stofa!

Når prøvelsene er mange, vær stille, for der vil bli en velsignelse etter og vi kan si med Job: «Når Han har prøvet mig, jeg skal komme ut som gull.»

Min kjære søster Stofa, jeg var meget glad for å motta ditt brev og å høre hvor underbart Herren

har helbredet dig og likeledes bonnhørelsen om utreisen. Priset være vår trofaste Herre Jesus. Jeg måtte fortelle dette til Wang-tung (evangelisten i byen Lantsun, søster Brundtlands misjon) og jeg ønsket du hadde sett hans lykkelige ansigt, du vilde virkelig bli glad og også om du hadde hørt hans vidnesbyrd kvelden etter. Han fortalte om Herrens ledelse med ham og hvilken åndelig velsignelse du hadde vært for ham. Han kaldte dig for sin åndelige mor. Ja, det er du også. Han har gjort stor fremgang i Herrens disse siste måneder. Han er blitt så glad fordi at hans bror er blitt frelst. Broren var her i forrige uke og blev døpt i vann og han var meget under Guds kraft.

Der var flere av de troende i Lantsun tilstede og fire fra Hoyen-tsun (en større landsby omtrent en halv mil fra Lantsun). To av disse mottok åndens dåp og de talte klart i tunger.

O, Stofa, vi har hatt en underbar tid med herlige møter. Det har vært så velsignet, at jeg kan ikke forklare det med ord. I fra begynnelsen av møtene, Herrens kraft var så mektig tilstede og mens vi stod og bad, var der flere som falt i gulvet under Guds ånds kraft. Vi hadde bare å overlate alt til Herren, som tok hele ledelsen av møtet. Og mange ganger fra begynnelsen til møtets slutt, var der ingen som prediket, men Herren selv talte og u'gjød sin ånd i stort mål over oss. Vi

hadde den glede å se 18 bli døpt i vann og 16 blev døpt i den Helligånd og rett for våre øine så vi en kvinne helt helbredet. Hennes rygg og fingre var sammenkroket; men hun blev opreist med engang og hennes fingre utstrakte som for. Priset være Herren. Jeg føler å kunne stå oppe på taket av huset og synge ut Herrens pris, underfulle, underfulle Jesus!

Håper jeg får den glede å se dig her for jeg forlater China. Men om ikke det kan skje, vil du finne at Wang-tung vil være en god hjelp for dig, ja meget bedre enn nogensinde for. Du vil også like familien Ma; hun er meget stille, men en kjekk kvinne og svært villig til å hjelpe. Så nu er dine evangelister i Lantsun, Wang-tun, Ma og hans hustru. Og du vil finne flere av de troende, som er villige å hjelpe til å sprede evangeliet.

Da jeg en dag på møtet fortalte de troende hvorledes Herren hadde helbredet dig og at du nu skulde komme ut igjen til China, priste de Herren meget hjertelig. Jeg sa til dem, at når Herren så underbart har helbredet dig, er jeg sikker på at også min mann, skal bli frisk. Jeg bad dem å be for ham og også for dig, samt at Gud måtte rydde alle hindringer av veien og sende dig ut til din meget ventende stasjon.

Jeg skal bli glad ved å sende dine venner i Norge en rapport om arbeidets fremgang i Lantsun og de omkringliggende landsbyer.

Dine samt våre kære sender dig meget mange Ping-an (fred) (Forts. 3. side.)

Misjonæren.

Theodor Roosevelt har sagt: «Der kreves et uhyre godt stoff for å være en misjonær av rett sort, det beste stoff som fins i verden. Det krever en god porsjon mot til det «å bryte gjennem skallet» og reise 12,000 mil for å risikere et farlig klima, å mestre et fremmed sprog, å opta underlige skikker, å vende sig bort fra jordisk berømmelse og vinning, og — mest av alt — å si farvel til hjem og de kjære ansikter — i virkeligheten for alltid.»

Den norske omstreifermission har nettop sendt ut 3-årsberetning.

Misjonen har i disse tre år tatt inn 62 barn fra landeveien og anbragt 44 i sine egne barnehjem og 18 privat. Tilsammen har misjo-

nen tatt sig av 600 barn siden 1900, da det første barnehjem blev opprettet. Siden Svanviken arbeiderkoloni blev opprettet i 1908 har man arbeidet med 100 familier, og 70 av disse er nu fast bosatt. Siden 1911 er det optatt mellom 6 og 7 hundre menn på Bergflott arbeidskoloni i Lier. Antallet av hjemløse menn øker, mens omstreiferens antall går tilbake.

Omstreifermissionen har nu over 300 foreninger organisert i 8 kretser.

De private bidrag har i 3-årsperioden vært vel 71,000 kroner pr. år. Staten gir tilskudd til administrasjonen og bidrag for de personer misjonen tar sig av. Statsbidraget er 52,000 kroner.

Kjerlighetens makt.

I en by førtes en ung kvinne ut fra rettssalen for å utsette den henne idiomte straff. Hun hulket på den mest håpløse måte. En varmhjertet, kristen dame gikk forbi. Hun så den stakkars, fortvilede kvinne, og tenkte på sitt eget barn. En uimotståelig kjerlighetens makt drev henne til å

nærme sig den ulykkelige kvinne, slå sine armer om henne og kysset hennes opsvulmede ansikt. Den unge kvinne blev som rammet av lynet. Det var lenge siden en ren kvinne hadde kysset henne — og dette kyss blev midlet til hennes redning. Under en tårestrom begynte hun å tale om sin mor og hennes siste kyss. Damen søkte og erholdt benådning for henne og førte henne til sitt eget hjem, og hun blev nu et nytt menneske.

Statsminister Stauning i Danmark

blev nylig av en journalist spurt hvorledes det var ham mulig under større festligheter å skåle med så mange. Stauning svarte: «Egentlig er det min hemmelighet; men jeg skal forråde den. Den gyllen-gule drikk i min karaffel er — kold te.»

I Guds hånd.

Følgende brev blev skrevet av en student under verdenskrigen. Han falt 8 dage senere ved Verdun:

«Kjære elskede foreldre!

Når I får denne meddelelse fra mig, vil I vel være nedboiet i bitter smerte; ti da er jeg sikkert ikke mere i denne verden. Men jeg går ganske fattet ut i kampen og bever ikke for å se døden i øinene; ti jeg føler mig gjemt i Guds hånd. Jesus Kristus som jeg etter lange, trange omveie har funnet og oplevet som min frelser, er også blitt opstandelsen og livet for mig. Maskje deler I ikke min overbevisning; men jeg vil minne eder om et fortreffelig ord, jeg har lest i en bok av Lotzky: «Fra mennesker til Gud fører mange veie, men fra Gud til mennesker kun én.»

Ennu et: Hvis jeg tidligere har skuffet eder eller voldt eder smerte, så tilgiv mig det. Jeg var ofte egensindig og valgte dårlige veie; men jeg har angret det. Tro det og tilgiv mig!

Og nu har jeg kun et på hjerte: Å hilse eder alle med et: «På gjensyn!»

Eders Heinz.

Bekymringer.

Det er ikke nutiden, men frem-

tiden som knuger et menneske til jorden. Nutiden kan være så tung den være vil, den formår dog vanskelig å knekke et menneske helt hvis det formår å la fremtiden ligge. La oss derfor lære å ta én dag ad gangen.

Det menneske som har bekymringer for det daglige utkomme, skal kun tenke på hvad han har behov for idag, og så takke fordi han hittil har fått daglig brod. Den som kjemper mot de nedbrytende makter i sig selv, skal tenke på at idag er det kamp, men imorgen kanskje seier. Den som bever for at fremtiden skal bli truende mørk skal se på at idag er himmelen klar og blå, og så glede sig derover og samle kraft til å gå inn under de mørke skyer når de kommer, med frimodighet.

Den som kjente menneskene best, sa engang disse delige ord: «Vær ikke bekymret for den dag imorgen; ti den dag imorgen skal bekymre sig for sig selv. Hver dag har nok med sin egen plage.» Han kan også lære oss ikke å bli lettsindige og overfladiske.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpeborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpeborg.
Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oplysning og betalinger skjer til ovenstående adr.

Hvorfor dr. Torrey ikke var frimurar.

Følgende brev taler for sig selv: Bingham, N. Y. Des. 29, 1910.
Mr. William I. Phillips, 850 Madison St., Chicago.
Kjære broder Phillips!
Ditt brev av 27. ds. er mottatt. Du ber om å få vite mine grunner for at jeg ikke står tilsluttet frimurerens broderskap. De er følgende:

For det første, fordi Gud uttrykkelig byder de troende i Kristus ikke å dra i åk med vantro. 2. Kor. 6, 14. Dette er det skriftsted som blev avgjørende for mig en gang og for alltid m. h. t. losjespørsmålet. Det er mange vantro iblandt frimurerne. Med vantro mener jeg ikke fritenkere, men jeg mener vantro i bibelsk betydning, nemlig sådanne som ikke er kommet til den tro som leder ham til avgjørt å motta Jesus Kristus som sin personlige Frelser og Herre. Dessuten (hvis jeg er riktig underrettet) utelukker frimurerlojens uttrykkelige, ialfall i de laveste gradene, Jesu navn. Jeg kan ikke slutte mig til en organisasjon som utelukker min Herres navn. Noen av de mest onde og gudløse mennesker som jeg noensinne har kjent har vært medlemmer av frimurerlojen, skjønt deres karakter og liv var vel kjent for de andre i losjen. Jeg kan bare slutte mig til en losje ved avgjørt og med fritt forsett å være udydig mot Guds vilje.

For det annet: Jeg har ikke tid til å være frimurer. Jeg kan bare få tid til det ved å ta tiden fra det evangeliske arbeide, og Jesu Kristi menighet trenger all den tid jeg har. Jeg har lært ved erfaring at et stort antall av disse personer som både er frimurere og menighets-medlemmer, forsommer bønnemøter og andre menighetsanliggender for losjens skyld. Hvis jeg hadde tre ganger så meget tid som jeg har, så vilde jeg gi alt til menigheten. Jeg kan ikke være en tro frimurer, uten å være et troløst menighets-medlem.

For det tredje: Jeg betrakter frimurerens såkalte «arbeide» som barnslig og dumt. Jeg tok en gang tid til å studere «arbeidet» op til «Royal Arch»-graden. Da visste jeg nøaktig hvad de foretok sig, og jeg kunde ikke forstå hvordan et alvorlig menneske kunde kaste bort sin tid til sådanne narrestreker. Jeg forstår hvordan et barn kan gjøre det. Når jeg hører hvorledes frimurerne taler sammen om losjens «arbeide», kan jeg neppe holde mig fra å le. Det er vankelig for

mig å forstå hvordan et menneske som har tilstrekkelig selvrespekt og menneskelig verdighet kan gjennemgå det som han må igjennem for å bli «Master Mason», for så å delta i innvielsen av en ny kandidat. For mig synes det å være nedverdiggende og vederstyggelig. Min oppmerksomhet blev henledet på dette da jeg var omkring 22 år gammel ved en mann som var blitt optatt i en losje, men kom ut med en fullstendig avsky for det som han hadde oplevd, og han vendte aldri tilbake til losjen igjen. Hvordan en pastor kan undertegne det som han er tvunget til å undertegne når han skal optas i «Blue Lodge» kan jeg ikke forstå. Jeg bryr mig ikke om at det er mange fremragende personer som er medlemmer av losjen, men for mig er det ubelegligelig at en kristen kan være det.

For det fjerde: Efter min egen personlige kjennskap har frimureriet vært benyttet til å beskytte forbytninger og andre mørkets gjerninger fra de rettferdige følger av deres onde gjerninger. I en by hvor jeg bodde, kunde ikke eieren av det mest dårlige og beryktede sted røres fordi han var «Knight Templar». Alle andre lignende steder blev fjernet fra byen, undtagen dette. Jeg kjenner til lignende tilfelle andre steder, som er kommet til min personlige kjennskap.

For det femte: Hvis det ikke var noe annet som holdt mig tilbake fra å bli frimurer, så gjør ialfall edsavleggelsen som broders for å kunne slutte sig til broderskapet, det absolutt umulig for mig å slutte mig til frimurerlojens. Noen av edene er likefermystende og skrekkelige. Enten er disse fryktelige eder ment å skulde tas alvorlig eller bokstavelig, eller også er det ikke meningen. Hvis de ikke er ment å skulle tas alvorlig og bokstavelig, og i mange tilfelle er det ikke det, da er de vanhellige og gudsbespottelige i høieste grad.

Det er andre grunner for at jeg ikke står tilsluttet frimurerens broderskap, men jeg antar dette får være nok.
Din hengivne
A. A. Torrey, (sign.)

Virke for bladets utbredelse.

Hvert eksemplar som utsendes er en påminnelse, for den som mottar det, om misjonens store og betydningsfulle sak. Menneskene er nå engang slik, at de behøver stadig å påminnes og stadig bli oppmuntret til å gjøre det gode. Vi lever sikkert i den siste innhøstningsstid og anledningen må brukes.

Det er flere syke og fattige som også ønsker å få bladet. Vi sender flere fritt til slike. Hvis noen vil hjelpe oss med å sende inn midler til dette arbeide blant syke er vi takknemlig. Glem det nu ikke.

Kvittering.

Undertegnede, har takkede mottatt kr. 30 — tredve kroner — fra Sander frie misjonsforening til trengende i Nord-Norge. Beløpet som allerede vesentlig er utdelt, kom vel med og gledet mange som særlig har det trangt i denne tid.

Herren lønner den gode giver.
Hilsen
Oskar Gamst

Skuebrødbordet.

Tekst: 2. Mos. 25, 23—30.

I det gamle testamente finner vi Jesus billedlig fremstillet på forskjellige måter, og disse forskjellige fremstillinger belyser Kristus — sett fra forskjellige sider. Arken f. eks. er jo et billede på Kristus; men også skuebrødbordet er et billede på ham. Forskjellen ligger imidlertid deri at mens Arken kan være et billede på Kristus i hans forhold til verden, er skuebrødbordet et billede på Kristus i hans forhold til Guds folk. Arken var en lukket gjenstand — d. v. s. den skjulte i sig hvad den inneholdt (krukken med manna, Arons stav og paktens tavler) — ett treffende bilde på Kristus i hans forhold til de vantro. Han er nemlig en lukket person for dem som lukker sitt hjerte for ham. Skuebrødbordet derimot kunde ingenting skjule. Når man kom inn i heligdommen hvor skuebrødbordet var, kunde man se hvad som lå på det. I den forbindelse kom det for mig hvad Jesus sa til diciplene: «Eder er det gitt å få vite Guds rikes hemmeligheter; men de andre gives det i lignelsen, for at de skal se og dog ikke se og høre og dog ikke forstå.» Luk. 8, 10.

I likhet med Arken finner vi at skuebrødbordet bestod av Akasietre og gull. Akasietreet var et bilde på det menneskelige hos Kristus. Han var jo sant menneske — menneskesønnen — prøvet i alt i likhet med oss, dog uten synd. Gullet står som et symbol på det guddommelige hos Kristus. Han var jo også sann Gud — Gudssønnen — Gud åpenbart i kjød. Derfor leser vi at: «Gud i Kristus forlikte verden med sig selv.» 2. Kor. 5, 19.

Skuebrødbordets fasong har også en åndelig side. Det var — ikke rundt eller ovalt — men firkantet, altså med fire hjørner. Firetallet er verdens taltegn. Vi leser i Guds ord om de fire vinder, og verdens fire hjørne — nord, syd, øst og vest, og dette firkantede ord betegner at Jesus er tilstede, hvor man er samlet i hans navn, enten det er i nord, syd, øst eller vest.

På bordet blev der arbeidet to gullkranser — den ene plassert utenom den annen. Den første av disse tror jeg er et bilde på tornekronen. Gullet betegner noget som er verdifullt, mens tornekronen var et bilde for verdens hat og forakt, og flyktig betraktet skulde man ikke tro at det var noget verdifullt i den; men denne kroning bidrog til at Jesu sanne natur og vesen kom ennu sterkere frem. Det skal ikke så meget kjærlighet til å elske blandt venner — det kan jo syndere også — men å elske blandt fiender, er noget annet. Det var det imidlertid Jesus gjorde, og hans kjærlighet til den syndige og elendige verden kom vel klarest frem under de siste smertefulle timer av hans liv. Som lyset i mørket, virket Jesu kjærlighet i denølge av hat som da skyttet imot ham. Jo tettere mørket blir, jo klarere skinner lyset, og jo mer hans motstandere raste, jo klarere strålte Jesu kjærlighet frem — for tilsatt å funkle i disse vel kjente ord: «Fader forlat dem, ti de vet ikke hvad de gjør.»

Den annen gullkrans tror jeg

er et bilde på kroningen omtalt i Hæbr. 2, 9: «— Han led døden kronet med kjærlighet og ære.» Menneskelig sett var det ingen ærefull død den Jesu led — korsdøden, en misdøds død, den groveste form for straff som man kjente til på den tid — men det var en som så på dette med helt andre øine, og han sørgte for at — denne velsignelse — blev kronet med kjærlighet og ære i sin død. Hele naturen kom i bevegelse — himlen sortnet til, jorden bevede, klippene revnet og forhenget i templet blev splittet, og så ærefull var hans død at hovedsmannen og de som holdt vakt over ham utbrød da de så det: «Sannelig, denne var Guds sønn.» Matt. 27, 54.

I mellom disse to gullkranser blev der satt en list, for at ikke noget av det som var på bordet skulde falle ned og spilles. Meget av det som ofte blir sagt og gjort — endog blandt Guds barn, er uten verdi for Gud. Der går meget til spille. Gjæringslivet vil for manges vedkommende brenne op å gå tilgrunne for den høie domstol en dag, fordi det er et produkt av deres selvliv, og ikke noget Gud hadde virket. Guds ord derimot vender aldri tomt tilbakke. Hvert ord Jesus uttalte og hver gjerning han gjorde — hadde en misjon, og forfeilet aldri sitt mål. Der gikk aldri noget til spille, og derfor kunde han avslutte sitt liv på korset med de ord: «Det er fullbragt!»

Videre leser vi at der skulde arbeides fire gullringer som skulde festes ved bordets fire hjørner og to stenger til å stikke inn i ringene for at bordet kunde bæres. Ringene er her et bilde på løftene, og stengene et bilde på nåden og sannheten. Begge dele var nødvendig når bordet skulde bæres. Ringene behøvet stengene og stengene ringene. Således også på det åndelige område. Det går ikke godt an å gjøre bruk av løftene når man ikke har mottatt nåden og sannheten — og man kommer ikke langt, om en har mottatt nåden og sannheten, hvis man ikke gjør bruk av løftene. Stengene måtte inn i ringene — og så kunne bordet bæres; men fordi noen mangler stengene, mens andre ikke forstår å gjøre bruk av ringene, er det mange som gjør med skuebrødbordet — som David gjorde med Arken en gang — setter det på nye vogner, og kjører istedet for å bære. Dermed tror man at mangelen er overvunnet og alt er i orden — for frem kommer man da, og det endog både lettere og hurtigere — men mangelen er der allikevel. Det er ikke likegyldig hvad slags midler og fremgangsmåter vi bruker for å fremme Herrens sak. Går vi utenom Guds ord, da er det ikke Herrens sak vi fremmer, men vår egen. La oss huske det!

Dessuten bør vi merke oss at det var fire ringer — to til hver stang, som betegner at ved to eller tre vidners ord skal enhver sak stå fast. Når vi søker Guds ords lys og viledning i et eller annet spørsmål, bør vi alltid finne minst to stedfestende vidnesbyrd. Skriftens vidnesbyrd er alltid flertallig. På bordet skulde der legges

skuebrød. Brødet er et symbol på Kristus som livets brød. Dette skulde bakes av fint mel. 3. Mos. 24, 5. For at kornet kan bli mel, må nok erkjenne (når vi skal varfikk sannelig kjenne mollestenen under sin vandring herne — men var mollestenen virksom, blev melet så meget finere. Habr. forfatter sier (i 5, 8) at: «Skjønt han var sonn, lærte han lydhighet av det han led.» Lidelsens mollestenen virket troens lydhighet i hans liv, og hans fine — folsomme vesen kom så ofte frem både i ord og handling.

Hvert brød skulde inneholde to tiendele av en efa. 3. Mos. 24, 5. En «efa» var ett hullmal for tørre varer og rummet 30 l. Et slikt kvantum skulde altså deles op i ti deler, og av to av disse skulde hvert brød bakes. Titallet er fullkommenhetens og mangfoldiggjørelsens taltegn. Man teller aldri lenger enn til 10, og så gjør man dette om med andre tall. Kristus bestod også av to dele — Gud og menneske — og at de to dele var hentet fra fullkommenhetens taltegn — betyr at Kristus var fullkommen både som Gudssønn og Menneskesønn. Vi må nok ærkjenne (når vi skal være ærlige da) at vi er mer eller mindre ufullkomne; men Jesus kunde si: «Hvem kan overbevise mig om synd?» — og at titallet også betegner mangfoldiggjørelse, betyr i denne forbindelse det samme som at Jesus formår å velsigne sitt ord, så bare «ett ord» kan bli til meget og til mettelse for mange som da han mettet skarene i orkenen med fem brød og to små fisker. Joh. ev. 6, 9 flg.

Til slutning skal jeg få føle på at der var tolv brød ialt — svarene til Israels tolv stammer, og betegner at Herren har forordnet fode for alt sitt folk. Det er således ingen som behøver å bli åndelig underernært, og heller ingen som kan ta monopol på brødet — d. v. s. Guds ord. Gud vær takk for det, i Jesu navn — amen.
Alf L. Torstensen.

Til ettertanke.

- Intet mindre enn full seir kan tilfredsstille Gud og den, som elsker ham.
- Døren er selvsikker, men den vise spørger alltid efter Guds vei.
- Hovmod fører til avgrunnen, men ydmyghet fører til Gud.
- Søkk ikke å hoste ære av andres arbeide, thi det er ditt eget arbeide, som skal prøves og belønnes.
- Mennesker ser sig gjerne om efter støtte — men Jesus stod alene.
- Lydhighet mot Gud gjør ende på all lettsindighet.
- Når Gud oplyser oss om våre feil, da la oss straks avsta fra dem. Dette er å vandre i lyset, så at Kristi, hans Søns blod rensar oss fra all synd. Det er helliggjørelsens sanne vei.
- Når stormen raser heftigst, kan vi troste oss med, at Gud står ved roret, og at menneskers vrede skal tjene til hans pris, samt at han setter en grense for det onde.

Hvorledes jeg fikk klarhet i dåpsspørsmålet

av forhv. sogneprest Soderholm vil bare bli å få bestilt i Misjons-Røstens eksp. i kort tid, da utgiveren har avtalt med et forlag om å overtta restoplaget av Folken.

symbol på
d. Dette
el. 3. Mos.
n bli mel,
skal ven-
øllestenen
rønde —
virksom-
re. Habr.
«Skjønt
lydighet
ns molle-
et i hans
vde i ord

holde to
Mos. 24,
mål for
30 l. Et
så deles
v disse
Titallet
angfol-
n teller
så gjør
re tall,
o dele
g at de
ullkom-
tyr at
de som
n. Vi
kal væ-
er eller
Jesus
rbeviser
titallet
gjørel-
se det
mar å
«ett
il met-
n met-
nem
ev. 6.

ke på
-sva-
er, og
ord-
Det er
å bli
teller
på
Gud
vn —
en.

seir
som

den
vei.
nen.

an-
get
be-

om
stod

nde

vå-
fra
så
er
jø-

st.
ud
rs
is,
or

et

n
s-
i-
n

Vennestevne

Misjonshuset, Sarpsborg søndag 17. juni!
Velkomstmøte lørdag uten kl. 8.30. Talere: E. A. Nord, Andr. Gjøsund m. fl.
Sangkoret fra forsamling n Møllergt. 38, Oslo, deltar ved møtene.
Venner fra fjernt og nær er hjertelig velkomne!
Tilreisende venner som ønsker å overnatte, bedes vennligst i god tid å tilskrive br.
Gustav Hansen,
St. Mariegt. 66, Sarpsborg.

SPREDTE FELTER

På farten.

Efter en tids ufrivillig ophold i reise gav Gud atter anledning til å komme ut noen turer.
Saltnes. Ytterst i delet mellom Råde og Onsay har «de frie venner» et etter landsforhold, nok så stort lokale som heter «Klippen». Her har det i de senere år blitt mange frelste og døpte og deltar i møtene. Mange, både unge og eldre, har funnet det som alene gir livet innhold og mening: Den underbare frelse i Kristus. Søndag fikk jeg anledning til å delta i møtet. Det var en hel skare som vidnet og priste Gud. Budskap i tunger og tyding kom og så frem og det var godt å samles i Jesu navn.

Moss. Neste sted var Moss. «Losjen» er det vel en av de største frie, døpte forsamlinger og også en av de eldste i landet. Det er en av de forsamlinger som har stått mest stabil og hatt en sikker og stadig fremgang. Etter hva det blev fortalt har lokalet vært forlitte flere ganger i vinter og folk har måttet gå hjem uten å komme inn på søndagsmøtene.

Nu har de planer oppe om å utvide lokalet.
Søndag formiddag har de bestandsdagsmøte. Det er sikkert ingen som forstår tilfelle hvilken betydning det har for en forsamling å ha en slik og trivsel å komme sammen slik for å minnes Jesu død for oss og bryte brødet sammen. Den ro og stillhet og det alvor som preget stunden var en hvile for både sjel og ånd. I denne tids rastløse, urolige og nervøse jag, er en slik adskilt stund innfor Herrens åsyn av en uhyre betydning for Guds folk. Her var ingen preker og ingen tolkning, men en etter en stod op og leste et stykke av Guds ord, så noen få ord og satte sig igjen. Det var visstnok særlig godt også denne formiddag, men det som tiltalte mig mest var den underbare hvile og ro som preget det hele. Guds ord blev levende. Det er nødvendige stunder for alt Guds folk å ha tider i stillhet innfor Gud, både samlet og alene. Jesus selv sa: «Kom nu I med mig avsidet og hvil eder litt ut. Mark. 6, 31. Det var nødvendig å hvile litt ut.

Eftermiddagsmøte kl. 5 var også bra. Det var nok noe mindre folk enn ellers, som ikke var å undres på, da det fine varme været lokket mange. Det var allikevel bra med folk og vi fikk et godt møte. En hel del vidnet om Gud og på eftermøtet overga en ung kjekk mann sig til Gud. «En sjel

Vennestevne

holdes i Eten-Ezer 1. og 2. pinsedag. Velkomstmøte lørdag kl. 8. Talere: E. A. Norguelle, W. Johansen, B. Øverli, Ingvaldsen, G. Kokkim, G. Olsen med flere.
Alle er hjertelig velkomne.
De frie venner
Askim.
Vennestevne

avholdes om Gud vil i Ytre Enebakk 3. juni, hvortil vennene er hjertelig velkomne i Jesu navn. Møter 11—3 og 6. Mat og drikkekar medtas. Melk og kaffe på stedet.
For vennene
H. I. Ersrud.

Vennestevne

er mere verd enn hele verden.»
Ski: Reiste fra Moss mandag og tanken var å reist til Oslo, men da jeg gikk av på Ski og fikk vite det var møte der samme kveld blev jeg over møtet. Br. Byvonen var der og det var gjilt å se og hilse på venner.
Oslo: Stanset i Oslo til over Kristi himmelfartsdag. Besøkte forskjellige venneflokker der. — Blant andre «Evangelie-Salen» hvor br. Oskar Halvorsen og str. Nordby talte. Fikk også anledning å avlegge et vidnesbyrd der. Br. H. Eilertsen hadde sine siste møter her sydpå, før han reiser nordover igjen, i Evangeliehuset fikk anledning til å delta sammen med vennene der i to møter. Det var åpent å vidne og bra med folk. G. I.

Vennestevne i Sarpsborg

17. juni.
Det er ikke så ofte det blir innbudt til stevne i Sarpsborg og vi hører på flere steder når vi besøker vennegruppen bortover spors målet om vi ikke snart skal arrangere et stevne. De venter å komme til den vennlige by med de mange vakre parker, rette gater og ikke å forglemme den prektige Sarpsfoss som Sarpsborgere er så stolte av. Men nok om det. Nu skal der kalles til et riktig stevne. Må det ikke bare bli fra de nærmeste steder vi får besøk. Nei, det vilde være gjaldt om så mange som mulig vilde komme å delta med oss.

Vi får dette år besøk av sangkoret fra Oslo, og brødrene N. Nordquelle og Gjesund m. fl. vil tale. Må vi be Herren om rik velsignelse over stevnedagene. Velkomstmøtet tenktes på lørdag aften. Søndag blir det flere møter og ifall været tillater vil det også bli friluftsmøte.

Vær så velkommen til stevnet i Jesu navn.
Med broderhilsen
Stefan Trøber.

Fjasko for fritenkeren.

«Svenska Morgonbladet» forteller at den svenske fritenkeragitator Emil Mauritz nylig var på foredragsferd i Småland. Men ferd den blev en stor fjasko.

Særlig gjaldt dette hans foredrag i Jönköping. Den store sal i drag i Jönköping der i byen var «Folkets hus» der i ordskiftet etter sagt av läsarene! I ordskiftet etter sagt av led hr. Mauritz fullstendig neipå led hr. Mauritz brukst sangen derlag, og til slutt brukst sangen «Det er salig på Jesus få tro» «Det er salig på Jesus få tro» gjennom salen «og gav gjenlyd helt ned i trappene på Folkets hus. Et trosfjært resultat av fritenkeremøtet.»

MISJONS-RØSTEN

Misjonarbeidet i Kina

(Forts. fra 1. side.)
og de ber Herren at du må snart komme ut. Ja Herren give det. Hils meget din kjære mor og søster. Ruth hilser meget.
Mange kjærlige hilsener fra din trofaste venninne og søster i Kristus
Esther Schroeder.

P. t. Tsinan, Shantung 17. mars 34.
Innerlig kjære venner!
Guds fred.

Tenkte vi skulde fått tid til å skrive på reisen herved til Shantung, men sannheten er at vi har holdt på i ett fra morgen til kveld nu i over en måned. Ja vi har aldri sett maken i vårt liv hverken i Norge, Amerika eller Kina. Tror veknelsen her i Shantung er noe lignende som veknelsene på Finneys tid. — Vi trodde vel aldri at vi så snart skulde komme til Shantung igjen og overalt hvor vi kommer trygler de oss om at slå oss til der for alltid, behøve her nede er så skrikende at det skjærer oss i hjertet.

Vi fikk innbydelser fra to plasser, siden fra to til. Først reiste vi til Weihsen, hadde i massevis av møter der og samtaler og bønn hele dagen, der var så mange søkende sjeler, også av utlendinger. På den kvinnelige bibelkole der (ca. 70 kvinner) grep Gud herlig inn, og kun få var det som blev ubørt. En mengde av den bekjente gråtende sine synder, og ropte til Gud om forbarmelse, en god del som ikke var gjenfødte blev herlig frelst og løste, og flere priste Gud i tunger, sang i ånden o. s. v. Dette var hos amerik. presbyterianer, disse venner har vært forstandige og ikke stengt for veknelsen som så mange andre samfund her nede. Mens vi var der kom der noen kvinner fra en annen plass hvor engelske baptister har arbeidet i 50 år, men de engelske har helt satt sig mot veknelsen, med det resultat at kineserne der antagelig litt etter litt bryter med hele misjonen. Da vi senere kom dit sa vi vår mening til en av misjonærene, og fremholdt hvor uforstandige de gjorde som talte imot Guds verk, og hun var enig, men bundet av meneskefrykt. Med en gang vi bad sammen med disse søstre for å få vite Guds vilje om vi skulde reise eller ei, falt Guds kraft, og da vi senere kom til den store byen og fikk se noden der, ja så forstod vi jo. Kineserne vilde leid lokale og helt tatt oss, men spurte først utlendingene om de vilde åpne kirken, og de var så redde at det skulde gå utenom, så de for første gang i misjonens historie lot noen som stod for Andens vekkel-se komme inn.

O hvilke dager Gud gav oss Vekkelsesånden lå over møtene så folk satt som fastnaglet, og der blev bønnemøter på kne og rop til Gud om frelse både fra menn og kvinner, ja vi vet ikke hvor mange som ialt søkte Herren på det sted. Gamle kirkemedlemmer bekjente at de ikke var født påny, men ønsket å komme igjennem, og mange fikk et møte med Gud. Lokalet var fullt av folk og flere og flere kom, vi kunde ikke stanse lenge, men folket tryglet oss å komme igjen, men utlendingene sa ikke et ord om

det, stakkars mennesker, tenk slike hyrder. Når jeg tenker på disse sultne får og lam som skriker i sin nød etter åndelig mat, og der er ingen, absolutt ingen til å lede dem og gi dem noe, ja jeg kunde gråte dammer av tårer. Og vet dere slik er det overalt her nede det er ikke bare lokalet, men absolutt overalt, og der er så få vidner. De få som er av kineserne er brennende i ånden, men ikke inne i Guds ord, så de kan gå til de værste yderligheter av den grunn.

Ja, hvad skal man vel gjøre. Her i Isinan hvor vi nu er har en svensk broder og hans hustru en misjon (pinsevenner), men behøve er så store, de har flere barn og hun får ikke gjort meget i misjonen av den grunn, og de har hatt vekkelser her i to måneder, men mangler hjelp.

«Reis fra Peping systror, og kom hit og hjelp oss.» trygler de rundt i hele byen og på landet er der skarevis av søkende sjeler som trenger hjelp. — Men naturligvis, vi kan ikke reise fra Peping, Herren arbeider der også, skjont noen vekkelser kan vi ikke tale om, de fleste der oppe er jo hårde som sten, men en og en har kommet, så det er fremgang og Gud er med. Dog tror vi at om Gud gir kraft kommer vi til å reise rundt og vidne mer enn noensinne.

Så har vi vært i Kai mi hos våre elskede venner Leanders, der fikk vi riktig pinsemøter, store kraftige menn kom gråtende frem og bekjente sine synder, ja de gråt små dammer av tårer. blev løst og Guds And falt på mange i de dage. Var også ute på et par tre landsbyreiser, og likeand er det på landet. På et sted hadde kineserne bygd et stort prektig lokale ganske for egne midler, og de var fullt av folk, så stappende fullt som det kunde bli, og mange kom også frem til forbønn der.

Ja, nu er vi i Peping igjen og på søndag om vi lever, blir her dåp. En del skal dopes, også 3—4 fra Tungchow. I påsken tenker vi å ha stormøter her.

O må Herren få komme til som aldri før. Be for oss. Hils alle vennene.
Eders alltid forbundne søstre
Inga og Signe.

Han kommer.

«Loft I porter eders hoder, og loft eder, I evige døre, så Ærens Konge kan dra inn! — Hvem er den Ærens Konge? — Herren, sterk og veldig, Herren, veldig til krig!»

Således sang David (Salm. 24). Og opfordringen lyder ennu til oss gjennom Guds ord. Det er hjertedørene der skal skal lukkes op. Det er de uoddelige sjeler hvis evighetsporter skal åpne sig så Ærens Konge kan dra inn.

Fordum kom han saktmodig og ydmyg, ridende på et æsel ved sitt inntog i Jerusalem — som vi hører det idag. Eller som profeten hadde forutsagt det århundreder forinnen (Es. 53, 7): «Han blev knust og bar det stille, han oplot ikke sin munn som et lam der føres hen for å slaktes, som et får der er stumt når det klippes — han oplot ikke sin

munn». Og engagert — kanskje snart, kanskje meget snart — kommer han igjen «på himlens skyer med kraft og megen herlighet.» (Matt. 24, 30). Han kommer, og alle hellige med ham (Zak. 14, 5). «Se, han kommer med skyene, og hvert øie skal se ham, også de som har gjennomstunget ham, og alle jordens stammer skal jære ved hans komme.» (Ap. 1, 7).

Men nu kommer han til oss i evangeliet og taler ved sin Hellig And. Ikke for å fullbringe drelse — den er fullbragt på Golgata en gang for alle og for alle mennesker.

Heller ikke som det skarpe evighetslys, der fellt den klare dom mellom menneske og menneske: rede, eller: ikke rede! Men Han kommer med nådestilbud. Han kommer for å frelse. Han kommer for å hjelpe oss til å være rede.

Så la oss da lukke Ham inn! Vi kan ikke hindre Ham i å ha sin gang iblandt oss; vi leverer just i en tid, hvor hans fottrinns kjennelse mere enn noensinde; det høres, at Han banker på hjertedørene, og mange av oss kjenner Hans nærværelse iblandt oss og merker Hans Helligånds arbeid i vårt indre. Men den enkelte kan lukke ham ute ved vantro. Og vi, der har lukket ham inn, kan ved mangel på villighet over for hans ånd hindre Ham i å føre det igjennem, som Han har begynt.

Det fortelles om den kristne keiser Theodosius i Konstantinopel, at han ved en festlig leilighet lot alle fengslene åpne og ga fangene fri. Men så sa han: «Giv Gud, at jeg kunde åpne alle gravene og gi de døde liv!»

Men det er ingen grense for, hvad Jesus formår. Og nu er det Ham, der kommer til oss idag for å drage inn, hvor han før har vært lukket ute, og for å fortsette verket, hvor det er beysig i hjertene. Han møter oss i evangeliet nu. Han taler til oss gjennom Langfredagsbudskapet. Han kommer til oss med seiren over død og grav, der blev åpenbart Påskemorgen.

Der er ingen grense for, hvad Jesus formår — la det stå fast for vår tanke og vår tro! Alt det mislykkede og det, der gjør oss mismodige, er et resultat, av hvad mennesker formår. Men nu er det Ham, der kommer til oss med sitt mektige tilbud.

Så loft da, I porter, eders hoder, og loft eder, I evige døre, så Ærens Konge kan dra inn! Herren, herskarskers herre, han er ærens konge. Og nu kommer Han.

Misjons-Rosten

er denne gang blitt endel forsinket grunnet ominnredning og montering av nye maskiner i trykkeriet. Vi vil heretter søke å komme i god tid.

«Fredshilsen».

Fritt evangelisk blad.
Bladet utkommer hver måned, Provsbladet et år. Abonnentpris kr. 3.00 pr. helår, kr. 1.50 pr. halvår. Bladet kan bestilles på alle landets postkontorer og Fredshilsens Forlag «Evangeliehuset», Osterhaugst. 1, Oslo.

Gå inn i Arken.

«Gå inn i arken du og hele ditt hus! Ti dig, har jeg sett rettferdig for mitt åsyn i denne slekt».

1. Mos. 7, 1.

«Dette sa Herren hin dag til Noha, den rettferdige mann. Han var en rettferdig og ustraffelig mann, blandt sin samtidige, for han vandret med Gud. 1. Mos. 6, 9. Og fordi han vandret med Gud og var rettferdig og ustraffelig, fant han også nåde for Herrens øine. Jorden var på hans tid fordervet for Guds åsyn og full av vold. 1. Mos. 6, 8. Og som før nevnt, fordi Noha vandret med Gud og var rettferdig og ustraffelig, åpenbarte Gud sig også hin dag for ham. Gud sa: «Alt kjendes er kommet for mitt åsyn, ti jorden er fylt med vold av dem, og se, jeg vil forderve dem tillikemed jorden». 1. Mos. 6, 13. — «Gjør dig derfor en ark av Gofertre, ti jeg vil redde dig ut av denne fordervede slekt, ti jeg elsker deg, fordi du er en rettferdig og ustraffelig mann». 1. Mos. 6, 14. Stille så Noha sig uvillig til å gjøre denne ark som Gud befalte ham å gjøre, idet han åpenbarte sig for ham? Nei! Noha gjorde arken, aldeles som Gud hadde befalt ham å gjøre den, 1. Mos. 6, 22. Både dens lengde, bredde og høide. Og han smurte den også etter Herrens befaling med bekinnvendig og utvendig. 1. Mos. 6, 14—15. Men ennå var det to ting til han gjorde. Det var vinduet som går opad, inntil en alen ovenfra, og så var det døren som han skulde sette på dens side. 1. Mos. 6, 16. Når så arken var ferdigbygget nøaktig etter de mål og anordninger som Gud hadde befalt ham og Noha stod og betraktet sitt verk, da var han som en arbeider som ikke har noe å skamme sig over, som det står i 2. Tim. 2, 15. Da opprettet Gud sin pakt med ham. Og hvad bestod paktens i? Jo. Paktens bestod deri at Gud skulde frelse Noha og hans sønner og hans hustru og hans sønners hustruer med barn og et par av alt levende, av alt kjød, av fugler etter deres slags, av kveget etter deres slag og all jordens kryp etter dets slag, et par av alt, for derved å bevare dem i live og holde en sæd i live på hele jorden. Nu var arken i sin skjønneste orden fra Noahs side og paktens det samme fra Guds side til Noha. Så begynner en dag plusselig alle dyrene på jorden og i luften å søke hen til arken. Da nu Noha hadde samlet dem inne i arken, et par av alt levende både på jorden og i luften, ja alt kjød hvori det var livsånde, så talte Herren disse ord til ham: «Gå inn i arken, du og hele ditt hus! Ti dig har jeg sett rettferdig for mitt åsyn i denne slekt. Adlød så Noha denne befaling? Ja, priset være vår Gud. Han gikk inn i arken etter Herrens befaling, han og hans sønner og hans hustru og hans sønners hustruer med ham, for derved å redde sine liv for vannflommen som skulde komme. 1. Mos. 7, 7. Og så kommer det alvorlige, Herren lukket etter ham. 1. Mos. 7, 16. Nu vantrende sjel, som kanhen kommer til å lese disse ord: «Dem inn over dig selv. Tenk på samme måte som Gud her lukket døren etter Noha, vil også hans dør bli lukket når Guds

folk blir tatt bort fra jorden. Da vil du ikke lenger få høre Guds ord forkynt. Ingen innbydelse vil bli gitt dig mer. Derfor vil jeg si det samme til dig nu mens nådetiden er, som Gud hin dag sa til Noha: Gå inn i frelsen som Gud har skjenket dig i Kristus Jesus, du og hele ditt hus. Hvad skjedde så etter at døren var lukket av Herren? Jo, himmelens sluser åpnedes av Herren og vannflommen kom i firti dager over jorden. Og vannet vokste og løftet arken og hevet den over jorden og vannet tok overmåte sterkt til og vokste femten alen oventil, så alle høie berg som var under himmelen blev skjult, og arken fløt henover vannets overflate. 1. Mos. 7, 17—20. — Synes nu å se alle de forvitte mennesker og dyr som i angst klatter op i bergene når vannet stiger høiere og høiere, men alt de strevet og kavet så var det forgeves. Synes å høre alle de hjerteskjærende skrik, men for sent, for sent. Dette er et billede på de vantrende nu idag, som hvis de ikke går inn i Guds frelse, som er skjenket oss i hans sønns Jesu Kristi fullbragte verk på Golgata, en dag evig vil gå fortapt. Derfor gjelder det for dig, du ufrelste sjel, som kanhen leser disse linjer: Gå i troens fulle visshet inn i Guds frelse. Men samtidig synes jeg også å se de lykkelige sjeler, både av mennesker og dyr, som sitter sikre og trygge inne i arken. Ære være Gud! Med Guds fred i sine hjerter, hans velbehag hvilende over sig, og sine åsyn vendt op til Gud, igjennem vinduet som var vendt opad. Disse synes jeg er et forbillede på de troende, som har mottatt Jesus Kristus med troen i sine hjerter og som idag sitter trygge og sikre i Guds frelse. Derfor fryd dig, fryd dig, du frelste sjel, fordi du er kommet inn i Guds frelse. Alle de mennesker og dyr som ikke var kommet inn i arken med Noha, gikk nu evig fortapt. Alt det som hadde livsånden pust i sin nose, av alt det som var på det tørre døde. Han utslettet alle levende vesener som var på jordens overflate, såvel mennesker som kveg og kryp og himmelens fugler, alt blev utslettet av jorden, kun Noha blev igjen og hvad der var med ham i arken. 1. Mos. 7, 21—23. Men som sagt, inne i arken satt den lykkelige og rettferdige mann Noha med hele sitt hus, og ventet salig i håpet på at den pakt som Gud hadde opprettet med ham, skulde gå i oppfyllelse, eller om jeg kan bruke ordet løfte. — Og riktig nok, en dag kommer Gud Noha i hu og alle de ville dyr og alt kveget som var med ham i Arken; så lar han en vind fare hen over jorden og vannet falt og avgrunnens kilder og himlens sluser lukkedes, og regnet fra himmelen stanset. Og vannet vendte etterhånden tilbake fra jorden, så Arken blev i den syvende måned, på den syvende dag i måneden, stående på Ararats bjerge. 1. Mos. 8, 1—4. — Da talte Gud for annen gang til Noha, men da sa han ikke «Gå inn», men: «Gå ut av Arken, du og din hustru og dine sønner og dine sønners hustruer med dig; og alle de dyr som er hos dig, av alt kjød, både fuglene og kveget og krypet som rører sig på jorden, føre du ut med dig

To nye evangeliske sange.

Mu'kk av Simon F. Meyer.

Tekst av A. E. Roterback.

er utkommet på Fredshills forlag, Oslo. Begge for piano eller orgel. Disse to sange er trykt i et hefte og både musikken og teksten er god.

De kan bestilles i Misjons-Rostens eksp. Sarpsborg, og koster 50 øre pluss porto 7 øre. Beløpet kan dog sendes i frimerker.

og de skal vrimle på jordens. Adlød så Noha denne befaling? Ja. Han gjorde aldeles som Herren befalte ham. Han gikk glad og takknemlig ut av Arken, han og hans sønner og hans hustru og hans sønners hustruer med ham; og alle dyrene, alt krypet og alle fuglene, alt hvad der rører sig på jorden, gikk etter sine slekter ut av Arken. — Og i sin takknemlighet over at Guds pakt stod fast under vannflommen og løftet var oppfylt, bygget Noha Herren et alter, og han tok av alt det rene kveg og av alle de rene fugler og ofret brendoffer på alteret og Herren lukket denne velbehagelige lukt. 1. Mos. 8, 15—21. Og han velsignede Noha og hans sønner og sa til dem: «Vær fruktbar og mangfoldige, oppfyll jorden.» — O, kjære leser på samme måte som Noha blev friet ut av den fordervede slekt på sin tid og holdt i live mens ødelegelsen gikk over jorden. Kan også vi; ved å gjøre som ham, bygge vår ark, det vil si: Leve vårt liv aldeles etter Guds ord og befaling og forbli sittende stille og trygge i denne frelse, med våre åsyn lik Nohas og dem som var med ham, ventende på Herren i troens fulle visshet. Så skal denne frelse som vi er kommet inn i, løfte og bære oss over den ild som skal komme over jorden. 2. Peter 3, 10. — Likesom Arken løftet og bar Noha over vannflommen. Og like så sikkert som Guds pakt stod fast mellom ham og Noha inntil han strandet på Ararats bjerg. Så vil også Guds pakt stå fast med oss inntil vi når himmelens skjønnestrandbredd. — Derfor kjære nådesøken vil vi leve vårt liv aldeles etter Guds ord. Thi på de betingelser står Guds pakt til oss fast inntil evig tid og vi vil nå himlens herlige strand. Amen.

For sjeles frelse.

Evang. Simon Olsen.

Hvem hører vi til?

Det var dem, i den indre Cirkel, som sviktet Jesus i krisens stund — dem, som kjente ham best, og som hadde vært mest sammen med ham. Det er forferdelig! Judas forrådde ham, Peter fornekta ham og 9 flyktet bort; men Johannes alene gikk med Jesus derinn, hvor faren var størst for selv å miste livet. Vi må alltid være den elskelige Johannes iakk en, som ikke sviktet vår dyrebarre Frelser i hin skrekkelige stund. Men krisens tider gjentar sig ennu i dag. Hvorledes står det til med oss? Er vi da blandt dem, som forråder ham? Eller blandt dem, som fornekter ham? Eller hører vi til dem, som flykter bort? Eller vil Gud i den avgjørende stund finne oss som dem, der følger lammet, hvor det går?

DE YNGRES SPALTE

HERRENS SENDSBUD

Den bekjente norske biskop Jørgen Moe kjørte en dag ut for å besøke en syk mann. Biskoppen hadde sin lille sønn med. På veien så faren til ham: «Hvad vil du si til den stakkars mann, vi snart kommer hjem til? Han er så syk, at han nesten ikke kan røre sig, og så må du jo si ham et ord som kan glede ham.»

Gutten tenkte sig litt om, derpå sa han: «Hvad mener du om jeg sa til ham: «Jesus er din gode venn?»»

«Ja, ja, min gutt,» sa faren, «der gav Gud dig det beste ord, giem det nu like.»

Da de kom inn til den syke, talte biskoppen med ham en stund. Men den syke hadde svært mange års søvnvækkethet var efter mange års søvnvækkethet med stor styrke, så døden og dømmet som forskrekket ham, og det var som om han ikke kunde ta imot trøst. Da inviterte biskopen til sin gutt, at han skulde komme hen til sengen, og sa: «Nu må du komme med det, du vil si til den syke mann.»

Da foldet barnet sine hender og sa underlig og stille til den syke:

Der er dem som styrer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.
Ordspr. 11, 24.

Kina.

F. O. SHRODER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.

STR. DØRUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavenstgt. 10, Oslo.

HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.

RUTR PEDERSEN og ESTER PETERSEN: Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.

OLGA SCHULT: Gerda Sigveland, Rosenborgstgt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Sorligst. 15, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.

M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Rosten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.

BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Brårvik pr. Staube.

ASTA THUEN: Edith Olsen, Solhelmsgt. 1 a, Bergen.

Argentina.

BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sonstebø, Otterholdt, Bø, Telemark.

Afrika.

INGRID LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Scheestedsgt. 3 a, Oslo.

HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soll, Røelingen.

MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Lovenskioldsvel, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESPOSSEN: Constance Nøstdal, Solhelmsgt. 40, Bergen.

MARTHA KVALVAGNES: Anna Nøsdal, Sydnessmug 6, Bergen.

«Du — Jesus er din gode venn.» Der kom tårer i den sykes øine, han strakte sin magre hånd ut, strakte tenen over håret og sa: «Gud velsigne dig, fordi du sa mig det ord!» Og det var som om det ord åpnet hans hjerte. Nu kunde biskoppen tale til den syke, så han fant trøst og fred.

SI ET VENNLIG ORD
En liten gutt falt en gang i vannet og vilde være druknet om ikke en mann i nærheten hadde sett det og reddet ham.

«Stakkars gutt, hvad skal jeg gjøre for dig?» spurte mannen, og så medlidende på den våte og skjetevenne gutt.

«Si et vennlig ord til mig en gang mellom,» sa gutten, idet hans øine fyltes med tårer. «Jeg har ikke mor skånsom som de andre barn.»

Kjære barn — I som har gode hjem og en mor, der elsker dere og verner om dere — kjenner I ikke en eller annen liten pike eller gutt i nabolaget der ikke har noen mor? Hvis I gjør det, så vær meget vennlige imot dem. Deres hjerter lenges etter den kjærlighet som I nyter i så rikt mål.

Den Norske Kongemisjon.

ALB. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

JENS GLITTENBERG: R. Løkkholm, Møsterhamn.

India.

ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Forsgrund.

DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestramsveien 19, Drammen.

FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

BORGHILD NORDLI: Dankert Jordensen, Gunnar Bergs vei 36, Narvik.

HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

ALFHILD HOLMEN: Skredderm. Olaf Andersen, Scheestedsgt. 3 a, Oslo.

HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passetek p. o. Sandvæ.

RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydelokken, Kongsberg.

B. og GUNHILD FINSTRØM: Fru Gudrun Bernsen, Kviteseld, Telemark.

Finnmark.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.

HENRIK EILERTSEN, «Betel», Steinsteines, Balsfjord.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobebø.

KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand, Forsangerfjord.

DORTHEA KLEEM: Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Hjemmeværende misjonærer.

TOMINE EVENSTAD: Vigeland, Sor Aundedal pr. Mandal.

DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekorrens, Jarvelen 11, Lilleaker.

FEDER EVENSTAD: Emma Hoel, Parkvelen 6, Oslo.

KROSTOFA BRUNDTLAND: Baneveien 35 b, Bergen.

«Glommens» trykkeri, Sarpsborg.

Of

I Joh. 12, 24 meget ransaken grepet mitt hjerter: «Hvis ikke her i jorden og dør, ene korn; men i røtter det megen!

Når man, sægjelder misjonstiden vi lever i, vi som misjonære behøver å ha en erfaring av leter om.

Stanser man begrunne Guds orden, finner man førte til de stange, har vår offerveien. De tanken uadskilte med misjonstiden.

Da Jesus kled den for å bannfallen menne det en lang stende handling som siden har frelsens budsjender og oppbefaling, har lingen ikke stingen. Den sa tet i alle tider i våre dager, telles det sammen til og mange.

Fredfull den i som kede lille hadde var ken, var den ennu hadde kommet skjede og hans ge gang horison Der var dre, de uro.

Deri hemme dianer te lå i lært å han dem. overb Krist som i ha hadde Krist fra har rod um 16 fry stu Da

Deri hemme dianer te lå i lært å han dem. overb Krist som i ha hadde Krist fra har rod um 16 fry stu Da

Deri hemme dianer te lå i lært å han dem. overb Krist som i ha hadde Krist fra har rod um 16 fry stu Da

Deri hemme dianer te lå i lært å han dem. overb Krist som i ha hadde Krist fra har rod um 16 fry stu Da

Deri hemme dianer te lå i lært å han dem. overb Krist som i ha hadde Krist fra har rod um 16 fry stu Da

Deri hemme dianer te lå i lært å han dem. overb Krist som i ha hadde Krist fra har rod um 16 fry stu Da